

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΝ ΖΩΝΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ

Διακοίνωσις τῆς ἐν Παρισίοις Ἑλληνικῆς Ἀντιπροσωπείας εἰς τὴν 35ην Συνεδρίασιν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὄργανισμοῦ Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Συνεργασίας γενομένη τὴν 12ην Φεβρουαρίου 1957

(Κατὰ μετάφρασιν τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν τῆς Α.Σ.Β.Σ.)

Παρά τοὺς ἐπιβεβαιωτικοὺς σας λόγους τῆς σημερινῆς πρωίας (12-2-57), εἴμεθα ἀναγκασμένοι ὅπως ἐκθέσωμεν διὰ τοῦ παρόντος τὰς ἀπόψεις μας καὶ τὰς μεγάλας ἀνησυχίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐμελέτησεν μετ' ἰδιαιτέρας προσοχῆς τὴν Ἐκθεσιν τῆς Ὁμάδος Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 17, μίαν θαυμασίαν ἔκθεσιν, προϊόν ἐπιμελοῦς ἐργασίας, ὡς καὶ τὸ ὑπόμνημα τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου σχετικῶς μετὰς πιθανότητος πρὸς σύστασιν Ζώνης Ἐλευθέρων Συναλλαγῶν. Ἡ μελέτη τῶν ἐγγράφων τούτων ὅμως θέτει τὴν ὑποχρέωσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ὅπως ἀπὸ τοῦδε δηλώσῃ ὅτι θεωρεῖ ὅτι τὰ ἔγγραφα ταῦτα ἀπέχουν κατὰ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐξαντλήσεως τοῦ προβλήματος καὶ ἀπὸ τῆς ἐξευρέσεως λύσεων. Εἰς τὴν πραγματικότητα περιωρίσθησαν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μελέτην ὀρισμένων τεχνικῶν ἀπόψεων ἑνὸς προβλήματος τόσοσ πολυπλόκου ὅσον καὶ ζέκτενοὺς, δι' ὅλας τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης.

Ἡ θεμελιώδης καὶ καταστατικὴ ἀρχὴ τῆς Συμβάσεως τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ., δηλαδὴ ἡ ἀρχὴ τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀμοιβαιότητος καὶ ἰδιαιτέρας τῆς ἀλληλεγγύης μεταξὺ ὄλων τῶν χωρῶν τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ. δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καὶ οὕτως εἰπεῖν ἠγνοήθη. Τὸ αἶσθημα τοῦτο ἐξάγεται σαφῶς ἐκ τῆς μελέτης τῶν ἐγγράφων αὐτῶν. Αἱ θεμελιώδεις ἀρχαὶ τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ. εἶναι οὐσιωδῶς δύο : Ἡ πρώτη ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἑνδο - εὐρωπαϊκῶν συναλλαγῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιτεύξεως τῆς ἐπεκτάσεως τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ βιοτικῆς ἐπιπέδου, ὡς καὶ τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν ὄλων τῶν συμμετεχοῦσων χωρῶν. Ἡ δευτέρα βασιζέται ἐπὶ τῆς ἰδέας τῆς συνεργασίας ἐν πνεύματι δικαιοσύνης, ἀμοιβαιότητος καὶ ἰδίως ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν ἰδίων χωρῶν αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν Ο.Ε.Ο.Σ.

Ἡ πρότασις ὅθεν περὶ συστάσεως Ζώνης Ἐλευθέρων Συναλλαγῶν ὑπὸ τὴν παροῦσαν μορφήν τῆς, χωρὶς νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν τὰ ζωτικὰ προβλήματα σημαντικῆς ὁμάδος ὑπὸ οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν χωρῶν (καὶ ἐπὶ πλέον περιωρισμένη μόνον εἰς τὰ βιομηχανικὰ προϊόντα), εὐρίσκεται εἰς προφανῆ ἀντίθεσιν μετὰς τὰς δύο προαναφερθείσας θεμελιώδεις ἀρχάς. Τοῦτο δὲ διότι : 1ον) Κατ' οὐσίαν ζητεῖται ἡ βαθμιαία κατάργησις τῶν δασμῶν καὶ ἑτέρων ἐμποδίων εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν συναλλαγῶν, τι-θεμένον ἐπὶ τῆς ἰδίας γραμμῆς τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἀδυνάτων χωρῶν, πρᾶγμα ὅπερ θέτει ἀμέσως τὸ μέγα πρόβλημα τῶν ὑπαναπτύκτων χωρῶν εἰς ὅλην τὴν ἑκτασίον του. Τὸ ἐκπληκτικὸν εἶναι ὅτι οἱ ἐμπειρογνάμονες παρ' ὅλον ὅτι ἀναγνωρίζουν εἰς τὴν ἔκθεσιν τὴν ὑπαρξιν τοῦ προβλήματος τούτου καθὼς καὶ τὴν σοβαρότητά του, ἐν τούτοις δὲν προτείνουν καμμίαν πραγματικὴν λύσιν. Εὐρισκόμεθα ἐπομένως ἐνώπιον τῆς

ανάγκης όπως δεχθώμεν κατ' ἀρχήν τὴν σύστασιν τῆς ζώνης, παραμερίζοντες ἐν τούτοις τὸ ζωτικὸν πρόβλημα αὐτῆς τῆς ομάδος τῶν χωρῶν. 2) Διότι ἡ ἄποψις αὕτη θίγει κατ' εὐθείαν τὴν ἀρχὴν τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀμοιβαιότητος καὶ τῆς ἀλληλεγγύης μεταξύ τῶν συμμετεχουσῶν χωρῶν καὶ τοποθετεῖ τὴν ομάδα ταύτην καὶ ἐν πάσει περιπτώσει τὴν Ἑλλάδα ἐνώπιον τοῦ διλήμματος εἴτε νὰ ἀποσυρθῆ εἴτε νὰ συμμετάσχη ὑπογράφουσα οὕτω τὴν αἰώνιαν καταδίκην της. Διότι ἐὰν θεωρηθῆ βέβαιον ὅτι αἱ χώραι μεγάλης βιομηχανοποιήσεως θὰ φθάσουν εἰς παραγωγικὰ ἐπίπεδα ἀνώτερα, μετ' ἠδξημένου ρυθμοῦ, εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ ἀντίθετον θὰ συμβῆ εἰς χώρας αἱ ὁποῖαι εἰς αἰτίας διαφορετικῶν ἱστορικῶν ἐξελίξεων (ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς των), δὲν εἶχον τὴν τύχην νὰ διαθέτωσι κεφάλαια, ἀναγκαῖα ἐφόδια καὶ τεχνικὴν παράδοσιν κατὰ τὸν ἴδιον βαθμὸν ὡς αἱ βιομηχανοποιημένοι χώραι, χωρὶς νὰ ἐξασφαλίσουν σαφῶς τὰς συνθήκας ταυτοχρόνου ἀνυψώσεως τῶν ὑπαναπτύκτων χωρῶν, τοῦτο δὲ θὰ εἶχεν ὡς βεβαίαν συνέπειαν νὰ καταστήσῃ τὰς πλουσίας χώρας πλουσιωτέρας καὶ τὰς πτωχὰς ἔτι πτωχοτέρας.

Ὀφείλομεν ἐν τούτοις νὰ δηλώσωμεν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις προσηλοῦται εὐλικρινῶς εἰς τὴν ἰδέαν τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὸ πνεῦμα μιᾶς στενῆς συνεργασίας ἣτις θὰ ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν τὰς εἰδικὰς συνθήκας ὄλων τῶν χωρῶν καὶ ἰδιαίτερώς τῶν ὑποαναπτύκτων χωρῶν.

Διότι, ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν μόνον, ἡ ἀνάπτυξις τῆς παραγωγικῆς δυνατότητος ἐν τῷ συνόλῳ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ζώνης καὶ ἡ ἀνύψωσις τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου δι' ὅλους, δύναται νὰ ἐξασφαλισθῇ τὴν δημοκρατίαν, τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἀμυντικὴν δυνατότητα ἐναντίον τῶν διαφόρων κινδύνων τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ἰδέα αὕτη, ἡ ἀρχὴ αὕτη θὰ ἐλέγχετο, διαλαμβάνεται ἐξ ἄλλου ἐν ἄρθρῳ 5 τῆς Συμβάσεως τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ., ὅπερ προβλέπον τὴν σύστασιν ζωνῶν ἐλευθέρων συναλλαγῶν καὶ τελωνειακῶν ἐνώσεων, τὰς τοποθετεῖ ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς κεντρικῆς ἰδέας τῆς ἀπὸ κοινοῦ ἀναπτύξεως τῶν κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν δυνάμεων τῶν συμμετεχουσῶν χωρῶν. Ἦθελεν εἶναι ὅθεν ἀπαράδεκτος ὁ ἐκ τῆς κινήσεως ταύτης ἀποκλεισμός ἐνὸς σημαντικοῦ τμήματος τῆς Εὐρώπης καὶ καθ' οἷον οἰονδήποτε τρόπον τῆς Ἑλλάδος, ἣτις ὄντως ἀποτελεῖ τὸ πλέον τρωτὸν σημεῖον τῆς οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἀμύνης τῆς Εὐρώπης.

Ἄς ἔλθωμεν ἤδη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ κεφαλαίου τοῦ πραγματευομένου τὰ προβλήματα τὰ τιθέμενα ὡς ἐκ τῆς θέσεως τῶν ἐν οἰκονομικῇ ἐξελίξει χωρῶν. Ἡ παράγραφος 55 τῆς ἐκθέσεως ἀναγνωρίζει τὸ πρόβλημα καὶ παραδέχεται δύο δυνατὰς περιπτώσεις: Ἡ πρώτη συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐπιτραπῆ εἰς τὰς χώρας αὐτὰς ἡ δυνατότης νὰ γίνουσι μέλη τῆς Ζώνης κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθ' ἣν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἀναλάβουν τὰς σχετικὰς ὑποχρεώσεις. Ἡ δευτέρα, νὰ περιληφθοῦν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς αἱ χώραι αὗται εἰς τὴν Ζώνην, ὑπὸ ὀρισμένης μεταβατικῆς προϋποθέσεως, αἵτινες θὰ καθίσταν τὴν συμμετοχὴν των ὀλιγώτερον ὀδυνηράν. Ἡ τοιαύτη παρουσίασις τοῦ ζητήματος εἶναι κατὰ τὴν γνώμην μας ἀπαράδεκτος, ὡς στερομένη παντὸς ρεαλισμοῦ.

Ἡ πρώτη εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὰς καταστατικὰς ἀρχὰς τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ. Τῷ ὄντι, τόσο ἐν προοίμῳ ὅσον καὶ ἐν ἄρθροις 1 καὶ 2 τῆς Συμβάσεως σαφῶς ἀναφέρεται ὅτι τὸ πᾶν ὀφείλει νὰ γίνεταί ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τῆς θεμελιώσεως μιᾶς ἀλληλοεξαρτήσεως, ἣτις θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν εὐημερίαν, τόσο ἐν συνόλῳ ὅσον καὶ μιᾶς ἐκάστης χώρας μεμονωμένως. Κατὰ ποῖον ὅθεν τρόπον ἦθελον ἐπιτευχθῆ οἱ βασικοὶ σκοποὶ τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ. ἐὰν δὲν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὰς ὅλως εἰδικὰς οἰκονομικὰς, κοινωνικὰς καὶ πολιτικὰς συνθήκας, ὅχι μόνον εἰς τὰς ἰσχυρῶς ἀνεπτυγμένας βιομηχανικὰς χώρας, ἀλλὰ κυρίως καὶ προπαντὸς εἰς τὰς χώρας αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν Ἀχιλλεῖον πτέρναν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ συγκροτήματος, δηλαδὴ εἰς τὰς χώρας τὰς εὐρισκομένας ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς οἰκονομικῆς τῶν ἀναπτύξεως; Ἡ ἐγκατάλειψις τῶν ἀρχῶν αὐτῶν θὰ ὀδήγῃ, οὐχὶ μόνον εἰς τὴν ὑπόσκαψιν τῶν βάσεων τῆς ἡμετέρας συμβάσεως, ἀλλ' ἀκόμη εἰς ἐν νέον σχίσμα τῆς Εὐρώπης καὶ εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν μέχρι τοῦδε ἐπιτευχθέντων ἐντὸς τῶν κόλπων τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ.

Ὁφείλομεν ὅπως ὑπογραμμίσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ., αἱ ὑπανάπτукτοι χῶραι οὐδέποτε ἠγνωθήσαν ἢ ἐξηρέθησαν τῶν διαφόρων ἐνεργειῶν του, καὶ εἰς τοῦτο ὀφείλονται ἄλλωστε ὅλως ἰδιαιτέρως, τὰ ὑπὸ τῆς Ὁργανώσεώς μας ἐπιτευχθέντα ἐξαιρέτα ἀποτελέσματα.

Τὰ σημερινὰ κείμενα γεννοῦν εἰς ἡμᾶς τὴν πεποίθησιν ὅτι εὐρισκόμεθα (τούλάχιστον κατὰ τὴν γνώμην μας), ἐνώπιον μιᾶς ἀκαταλήπτου προπαθείας, τεινούσης εἰς τὸ νὰ ἐκδιώξῃ τὰς ὑπαναπτύκτους χῶρας ἐκ τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ., θέτουσα οὕτω τέρμα, οὐχὶ μόνον εἰς πᾶσαν ἰδέαν συνεργασίας καὶ ἀλληλεγγύης, ἀλλὰ κυρίως καὶ προπαντὸς εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπαρξίν τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ.

Εἶναι δυνατόν νὰ ἀντιτάξῃ τις τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ δημιουργία μιᾶς ἰσχυρᾶς οἰκονομίας εἰς τοὺς κόλπους τῶν χωρῶν τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ. θὰ ἦτο ἐπιφέλῃς δι' ὅλους, ἀκόμη καὶ διὰ τὰς πτωχοτέρας χῶρας, ἐπιτρέπουσα εἰς αὐτάς, οὐχὶ μόνον εὐκολωτέραν διοχέτευσιν τῶν ἀγροτικῶν τῶν προϊόντων, ἀλλ' ἐπίσης τὴν ἐξεύρεσιν εἰς εὐνοϊκωτέρας τιμὰς διαφόρων προϊόντων τῶν ὑψηλῶς ἀναπτύχθεντων βιομηχανικῶν χωρῶν. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ τυχὸν τοιοῦτον ἐπιχείρημα, ὅτι ἔστω καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν πραγματοποίησός του (πρᾶγμα τὸ ὅποιο εἶναι πολὺ ἀμφίβολον καὶ τόπιν τῆς διακοινώσεως τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου), ὁ εὐνοϊκὸς ἀντίκτυπος θὰ ἦτο ἐλάχιστος καὶ οὐδόπως θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντισταθμίσῃ τὴν διαρκῆ στασιμότητα καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς οἰκονομικὴν ὀπισθοδρόμησιν εἰς τὰς ὑπαναπτύκτους χῶρας.

Ἡ δευτέρα λύσις τῶν ἐμπειρογνομῶνων προτείνει τὴν συμμετοχὴν ὑπαναπτύκτων χωρῶν εἰς τὴν ζώνην, ἀναγνωρίζουσα μεταβατικὰς περιόδους μακροτέρας καὶ πιθανὸν ἐπίσης, τὴν ἀνάγκην τῆς ἐφαρμογῆς ὀρισμένων ἄλλων μέτρων ἵνα καταστήσῃ τὸν ἀντίκτυπον ὀλιγώτερον σοβαρόν. Ἡ τοιαύτη λύσις φαίνεται ὅτι ἀγνοεῖ τὴν φύσιν καὶ ἔκτασιν τῶν προβλημάτων τὰ ὅποια ἀντιμετωπίζουν αἱ ὑπὸ ἀνάπτυξιν χῶραι. Ἡ πραγματοποίησις τῆς ἀναπτύξεώς των δὲν ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς παραχωρήσεως εἰς τὰς χῶρας ταύτας, αἵτινες εὐρίσκονται ἐν καθυστερήσει πολλῶν γενεῶν, μιᾶς προθεσμίας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μακρᾶς, διὰ τὴν ἐλάττωσιν τῶν δεσμῶν καὶ τὴν ἐξάλειψιν ἐτέρων ἐμποδίων. Ἰδιαιτέρως ὅμως ἡ πραγματοποίησις αὐτῆ ἐξαρτᾶται ἐκ μιᾶς ὀλοκλήρου σειρᾶς ἄλλων παραγόντων καὶ στοιχείων, κυρίως δὲ ἐκ τῆς Ἰδρύσεως Ταμείου ἐιδικῶν ἐπενδύσεων, ὡς ἐπίσης ἐκ τῆς υἱοθετήσεως μιᾶς σαφοῦς καὶ ἐκκρινοῦς διαδικασίας διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν κεφαλαίων τοῦ Ταμείου δι' ἑνὸς τρόπου οὐχὶ μόνον ἐπιτρέποντος βεβαίαν ἀνάπτυξιν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ταχυτέραν τοιαύτην διὰ χῶρας τῆς κατηγορίας ταύτης. Αὕτη θὰ ἐπιτρέψῃ οὕτω τὴν ἐλάττωσιν τῆς τρομερᾶς ἀποστάσεως, ἣτις χωρίζει σήμερον τὰς δύο ομάδας τῶν χωρῶν, ληφθέντος ὑπ' ὄψιν τοῦ γεγονότος ὅτι, ἐν τῷ μεταξὺ, αἱ χῶραι τῆς λίαν προοδευμένης ομάδος θὰ πραγματοποιήσῃσι πρόοδον ἔτι ταχυτέραν.

Αἱ πρόοδοι τῆς ἐποχῆς μας εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν τεχνολογίαν, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ παρῶσα συσσώρευσις κεφαλαίων καθιστοῦν ἀνεπαρκεῖς τὰς ἐξαιρέσεις καὶ τὰς ἀπλᾶς ἐισφοράς κεφαλαίων, διὰ τὴν πραγματοποίησιν μιᾶς συστηματικῆς καὶ ἐπιταχυνομένης ἀναπτύξεως.

Τὰ ἀνωτέρω δέον ὅπως συμπληρωθῶν διὰ συνόλου καθοδηγητικῶν κανόνων ἐπὶ διοικητικοῦ σχεδίου τραπεζικοῦ, συναλλαγματικοῦ, βιοοικονομικοῦ κ.λ.π. ὡς καὶ διαδικασιῶν καὶ ὁδηγίων αἵτινες δέον νὰ ὁδηγήσῃ τὰς ἐπενδύσεις πρὸς τοὺς πλέον προσοδοφόρους τομεῖς. Τὸ σύνολον τοῦτο θὰ ἀποτελέσῃ οὕτω ἀληθὲς πρόγραμμα, εἰδικὸν διὰ τὰς ὑπαναπτύκτους χῶρας δυνάμενον ὅπως ἐπιτυχῶς προσαρμοσθῇ εἰς τὰς διαφόρους συνθήκας τῶν χωρῶν τῆς ομάδος αὐτῆς, πραγματοποιήσιμον, μὲ τὴν οἰκονομικὴν καὶ τεχνικὴν βοήθειαν τῶν ἐξελιγμένων χωρῶν τῶν διαθετόντων τοιαῦτα μέσα. Δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ νέας ἰδέας. Εἶναι ἀντίληψις θεμελιώδης, γενικῶς παραδεκτῆ εἰς τὴν μεταπολεμικὴν οἰκονομικὴν, ἡ ὅποια ἤδη ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν εἰς χῶρας λίαν ἀναπτυγμένας, περιλαμβάνουσα ἀκόμη καὶ καθυστερημένας περιοχάς.

Οὕτω, εἰς τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον ἀπὸ τοῦ 1939, ἡ Βασιλικὴ Ἐπιτροπὴ Κατανομῆς τοῦ Βιομηχανικοῦ Πληθυσμοῦ, διὰ λεπτομεροῦς ἐκθέσεώς της, ἀναγνωρίζει ὅτι

άνευ μέτρων προσανατολισμού τών βιομηχανικῶν ἐπενδύσεων διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πτωχῶν περιοχῶν, ἢ βασικὴ ἀνεργία θὰ ἐνισχύετο καὶ τὰ οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ μέσα τῶν πτωχῶν τούτων περιοχῶν θὰ διεσπαθίζοντο προκαλοῦντα οὕτω πάσας τὰς θεομηνίας τὰς ἀπορροεῦσας ἐκ κακῶν βιοτικῶν συνθηκῶν.

Ἐντελῶς προσφάτως αἱ αὐταὶ σκέψεις ὀδήγησαν τὴν Ἰταλίαν νὰ ἀκολουθήσῃ ἀνάλογον πολιτικὴν, εἰς λίαν μεγαλυτέραν κλίμακα.

Ἐὰν λοιπὸν τοιαῦται ἀρχαὶ καὶ μέτρα ἰσχύουν δι' ἀνεπτυγμένας χώρας, πῶς δύναται τις νὰ τὰς ἀγνοήσῃ τόσον εὐκόλα ὅταν πρόκειται περὶ ὀλοκλήρου ὁμάδος ὑποαναπτύκτων χωρῶν τῆς Εὐρώπης καὶ κυρίως ὅταν πρόκειται περὶ τῆς Ἑλλάδος ;

Τὰ προηγηθέντα ἀποτελοῦν τὰς γενικὰς ἀπόψεις ἡμῶν ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως καὶ ὑποχρεώνουν ἡμᾶς ὅπως δηλώσωμεν ὅτι ὑπὸ τὴν παρούσαν μορφήν τῆς ἡ πρότασις περὶ λήψεως ἀποφάσεως σήμερον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς συστάσεως ζώνης ἐλευθέρων συναλλαγῶν, τυγχάνει ἀπολύτως ἀπαράδεκτος ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

Διὰ νὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ μιᾶς ζώνης ἐλευθέρων συναλλαγῶν πραγματοποιήσιμος, θὰ ἔπρεπε νὰ συνδεθῇ ἀπὸ ἀρχῆς μὲ μίαν καθαρὰν καὶ συγκεκριμένην προσπάθειαν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν θετικῶν καὶ ἀρνητικῶν συνθηκῶν διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἔφθανέ τις ἐν καιρῷ εἰς μίαν ἐξίσωσιν τῆς παραγωγῆς καὶ τῶν βιοτικῶν ἐπιπέδων, ἐξασφαλιζομένης οὕτω τῆς ἀνυψώσεως τῶν ὑπὸ οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν χωρῶν τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ.

Αἱ ὡς ἄνω παρατηρήσεις αἵτινες ὀδηγοῦν εἰς τὴν λήψιν τοιαύτης θέσεως ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἰσχύουν ἐπίσης καὶ δι' ἕτερα εἰδικώτερα προβλήματα. Ἐξ ἴσου κεφαλαιώδους σημασίας, παντοιοτρόπως συνδεδεμένων μὲ ἐκεῖνα τῆς συστάσεως ζώνης ἐλευθέρων συναλλαγῶν.

Ἐπὶ τοῦ ἀγροτικοῦ προβλήματος ἐπίσης, ἡ ἔκθεσις τῶν ἐμπειρογνομῶνων περι-ορίζεται εἰς πρότασιν μιᾶς ἀπλῆς μελέτης. Τὸ ὑπόμνημα τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου, ἐξ ἄλλου, ἐπεκτείνεται μέχρι τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων, ἀποκαλοῦν μάλιστα τὴν ζώνην, βιομηχανικὴν ζώνην ἐλευθέρων συναλλαγῶν. Ὡς εἶναι ἤδη γνω-στὸν αἱ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀναπτύξεως εὐρισκόμεναι χῶραι ἀποκλειστικῶς βασιζονται εἰς τὰς ἐξαγωγὰς τῶν ἀγροτικῶν τῶν προϊόντων. Συνεπῶς, ἐὰν ἀφ' ἐνὸς δὲν φθάσω-μεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἐξασφαλίσωμεν μίαν σημαντικὴν αὐξησιν τῶν ἀγορῶν δι' ἀγρο-τικὰ προϊόντα, καὶ ἀφ' ἑτέρου δεχθῶμεν τὴν κατάργησιν τῶν δασμῶν διὰ τὰ βιομη-χανικὰ προϊόντα, διερωτᾶται τις ποῖα θὰ εἶναι τὰ πλεονεκτήματα τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύ-ναντο νὰ ἀντισταθμίσουν τὰς θυσίας τὰς ὁποίας θὰ ὑποστῶμεν διὰ τῆς ἀθρόας εἰσα-γωγῆς βιομηχανικῶν προϊόντων εἰς τὰς χώρας μας αἱ ὁποῖαι διαθέτουν βιομηχανίας ἄρτι συσταθείσας καὶ ἐπομένως ἐξαιρετικῶς τρωτάς ;

Ἐν ἀποτέλεσμα τυγχάνει βέβαιον : Τὸ κλῆσιμο τῶν περισσοτέρων ἐὰν ὄχι τοῦ συνόλου τῶν βιομηχανικῶν τούτων ἐπιχειρήσεων, καὶ ἡ αὐξησις τῆς ἀνεργίας διὰ τῆς ἀποστερήσεως ἐργασίας καὶ εἰσοδήματος εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδας ἀνθρώπων. Τοῦτο δὲ ἀνεξαρτήτως τῶν ἀνυπερβλήτων δυσχερειῶν αἱ ὁποῖαι θὰ προκύψουν διὰ τῆς ἰδρύ-σεως νέων βιομηχανιῶν.

Ἄλλὰ, ἰδίως, ἐὰν τὰ ἀγροτικὰ προϊόντα συμπεριλαμβάνοντο εἰς τὴν Ζώνην, τὸ πρόβλημα, διὰ τὴν Ἑλλάδα παραδειγματος χάριν, θὰ ἐξηκολούθει νὰ παραμένῃ ἄλυ-τον, διότι λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ οἰκονομικὴ διάρθρωσις βασιζέται εἰς πολὺ μικρὰς ἐκμεταλ-λεύσεις, τὸ ἀγροτικὸν ἔσοδον εἶναι ἐλάχιστον καὶ αἱ πιθανότητες τῆς αὐξήσεώς του λίαν περιορισμέναι. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ ἐκινδύ-νευε νὰ ἀφήσῃ τὴν χώραν μας εἰς βιοτικὸν ἐπίπεδον ἐπικινδύνως χαμηλόν, ἐὰν δὲν ληφθῶσι μέτρα ἱκανὰ διὰ τὴν ἴδρυσιν βιομηχανιῶν οἰκονομικῶς βιωσίμων, αἵτινες θὰ ἠδύναντο μόναι νὰ ἀνυψώσουν τὸ ἐπίπεδον τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἀπορροφήσουν τὰς λεγεῶνας τῶν ἀνέργων καὶ τῶν ὑποαπασχολουμένων. Ἐὰν καθηροῦντο οἱ τελωνεια-κοὶ δασμοὶ αἱ πιθανότητες πάσης βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως θὰ ἐξηφανίζοντο καὶ ὁ κίνδυνος οἰκονομικῆς καταστροφῆς θὰ ἐπῆρχετο ἄμεσος καὶ ἀναπόφευκτος.

Ἐπὶ τοῦ τόσον ὀξέος καὶ τόσον ζωτικοῦ τούτου προβλήματος ἡ ἔκθεσις τῶν εἰδικῶν δὲν περιέχει οὔτε λέξιν.

Ἐπιτρέψατέ μου ἤδη, κύριε Πρόεδρε, νὰ παρουσιάσω μίαν ἄλλην ὄψιν τοῦ ἡμετέρου προβλήματος, ἣτις δι' ἡμᾶς ἔχει μείζονα σπουδαιότητα ἀπὸ κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἀπόψεως, καὶ ἦν ἠγνόησεν ἡ ἔκθεσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 17 Ὁμάδος Ἑργασίας. Ἡ ἔκθεσις αὕτη οὐδαμῶς ποιεῖται μνείαν τοῦ προβλήματος τῆς εὐκινῆσας τῆς ἐργασίας, παραλείπουσα οὕτω τὸν ἀνθρώπινον παράγοντα. Ἐάν, πράγματι, θεωρήσωμεν τὴν δημιουργίαν μιᾶς ἐνοποιημένης Εὐρώπης, τὴν κατάργησιν τῶν τελωνειακῶν δικαιωμάτων καὶ τὴν καθιέρωσιν ἐλευθέρων συναλλαγῶν ἄνευ ἀποτελεσματικῶν ἔγγυ. ἡσων δυναμένων νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τὸν ἀνθρώπινον παράγοντα νέας δυνατότητας ἀπασχολήσεως, ἡ εὐκινῆσις καὶ ἡ ἀξιοποίησις τῶν πλεονασμάτων τῆς ἐργασίας δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ πραγματοποιηθοῦν.

Καὶ ὅμως, ζῶμεν εἰς μίαν ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ ἐξασφάλισις πλήρους ἀπασχολήσεως ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν βᾶσιν διὰ τὴν συγκρότησιν μιᾶς ἐλευθέρου κοινωνίας. Διὰ τῶν προτεινομένων ἀγόμεθα εἰς ἀποτέλεσμα ἀντίθετον, τὸ ὅποιον μοιραίως θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κατάργησιν τῶν ἐλευθέρων κοινωνιῶν, πρᾶγμα ὅπερ ἀποτελεῖ πραγματικὸν κίνδυνον διὰ τὰς χώρας αἵτινες, ἔχουσαι λίαν χαμηλὸν βιοτικὸν ἐπίπεδον καὶ ἀνεπαρκῆ ἀπασχόλησιν, προσφέρουν εὐνοϊκὸν ἔδαφος εἰς τὰς ἀνατρεπτικὰς ἐπιδράσεις καὶ εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν ὀλοκληρωτικῶν καθεστώτων.

Ἐχει ἀναγνωρισθῆ ὑφ' ὀλοκληροῦ τοῦ κόσμου ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν μας τὸ στοιχεῖον τῆς ἰσότητος τῶν εὐκαιριῶν ἐργασίας εἶναι βασικὸν εἰς τὰς κοινωνίας τῆς σήμερον. Ὄταν ὁμιλῶμεν περὶ ἐλευθερίας τῆς μεταθέσεως τῆς ἐργασίας, τοῦτο σημαίνει οὐχὶ μόνον τὴν θεωρητικὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐν λόγῳ ἀρχῆς ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποτελεσματικὴν ἐξασφάλισιν δικαίως συνθηκῶν ὡς πρὸς τὰς εὐκαιρίας ἀπασχολήσεως διὰ τῆς λήψεως παντὸς μέτρου ὅπερ ἤθελεν ὀδηγήσει ἡμᾶς σταθερῶς εἰς τὴν ἐξίσωσιν τοῦ ἐπιπέδου τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως ἀπάντων τῶν Εὐρωπαϊῶν ἐργατῶν. Μόνον τότε θὰ ἦτο πραγματικὴ καὶ οὐσιαστικὴ ἡ δυνατότης μετακινήσεως τῆς ἐργασίας πρὸς τὰς περιοχὰς αἵτινες ἀναπτύσσονται ταχύτερον. Τοῦτο βεβαίως ἰσχύει ἐάν δὲν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων ἅτινα εἶναι ἰσχυρῶς ὀργανωμένα εἰς τὰς προηγμένας χώρας, καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ ἠδύναντο εἰς τὴν πράξιν νὰ καταστήσουν ἀνεφάρμοστον τὴν ἀρχὴν τῆς εὐκινῆσας τῆς ἐργασίας ἐν προκειμένῳ.

Ἐπιθυμῶ νὰ προσθέσω ἐπίσης ὅτι, ἐκτὸς τοῦ προβλήματος τούτου, τίθεται σειρά ὀλοκληρῶς ἐτέρων ἐρωτημάτων. Μεταξὺ ἄλλων δύναται τις νὰ ἐρωτήσῃ ποίαν μορφήν θὰ ἐλάμβανον π.χ. αἱ ἐνδοευρωπαϊκαὶ πληρωμαὶ μεταξὺ τῶν πλουσίων καὶ τῶν πτωχῶν χωρῶν, ἥτοι μεταξὺ τῶν (structurals) πιστωτῶν καὶ χρεωστῶν; Ποῖα μέτρα θὰ ὀφείλαμεν νὰ προβλέψωμεν διὰ νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰ πλεονάσματα καὶ τὰ ἐλλείμματα τὰ ὁποῖα θὰ παρουσιαζόν διαρκῶς τᾶσιν ἐπιδεινωσῶς, εἰς τὰ πλεονάσματα ὑπὲρ τῶν ἰσχυρῶν χωρῶν καὶ εἰς τὰ ἐλλείμματα εἰς βάρος τῶν πτωχῶν χωρῶν;

Ἐξ ἄλλου, νομίζομεν ὅτι αἱ ρῆτραι ὑπεκφυγῆς αἵτινες προβλέπονται διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν δυσχερειῶν ἰσοζυγίου πληρωμῶν δὲν εἶναι ἐπαρκεῖς διὰ νὰ καλύψουν περιπτώσεις βασικάς.

Ὁμιλήσαμεν ἐπίσης ἀνωτέρω περὶ τοῦ Ταμείου Ἐπενδύσεων. Εἰς τὴν ἔκθεσιν, ἦν ἔχομεν ἐνώπιόν μας, τοῦτο δὲν ἀναφέρεται εἰμὴ ἐν παρόδῳ καὶ μόνον ὡς πρόβλεψις γενομένη ἐν τῇ συμβάσει περὶ τῆς κοινῆς ἀγορᾶς, ἐνῶ εἰς τὸ σχέδιον περὶ τῆς Ζώνης τοῦτο παρασιωπάται.

Ἄς μοι ἐπιτραπῆ νὰ θέσω τὸ ἐρώτημα: ἐάν ἡ ἀνάγκη τῆς δημιουργίας ἐνὸς Ταμείου Ἐπενδύσεων καὶ Ἄναπροσαρμογῆς ἔχη ἀναγνωρισθῆ ὡς ὅρος ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τὰς ἔξ ἐυρέως ἀνεπτυγμένας χώρας, ἐπὶ τῇ βᾶσει ποίων ἀρχῶν, κατὰ ποίαν λογικὴν, τὸ οὐσιῶδες τοῦτο στοιχεῖον ἀγνοεῖται τελείως εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς

ζώνης των ελευθέρων συναλλαγών ὅπου ὑπάρχουσι τουλάχιστον πέντε χῶραι βαίνουσαι πρὸς οικονομικὴν ἀνάπτυξιν, διὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπάρξεως ἐνὸς τοιούτου Ταμείου ἐπενδύσεων εἶναι ἀπολύτως ἀναπόφευκτος ;

Ἐξέθεσα ἐν τοῖς ἀνωτέρω, κ. Πρόεδρε, τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἔκθεσις τῶν ἐδικῶν εἶναι ἀπαράδεκτος, τουλάχιστον διὰ τὴν χώραν μου, ἣτις ἀποτελεῖ μέρος τῆς ὁμάδος τῶν ὑπαναπτύκτων χωρῶν τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ. Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους δὲν δυνάμεθα σήμερον νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν ἀρχὴν τῆς συστάσεως τῆς ζώνης διότι χωρὶς νὰ ἔχωμεν ἐνώπιόν μας τὸν πλήρη φάκελλον καὶ τὰς λεπτομερεῖς μελέτας τῶν ὄρων, τῶν ἐδικῶν καταστατικῶν καὶ τῶν ἀκριβῶν δεδομένων διὰ τὸ μέλλον τῶν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀναπτύξεως εὐρισκομένων χωρῶν, μία τοιαύτη ἀρχὴ φαίνεται ἐστέρη-μένη πάσης σημασίας.

Ἄλλὰ ποῖα εἶναι, λοιπόν, ἡ σημασία τοῦ ὅρου «ἀποδοχὴ τῆς ἀρχῆς» ἐάν διὰ τούτου ἐννοεῖ τις ὅτι ὀφειλομεν παντὶ τρόπῳ νὰ ἀναλάβωμεν μίαν οἰκονομικὴν ὑποχρέωσιν συμμετοχῆς ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν ζώνην ὄχι μόνον χωρὶς νὰ λάβωμεν μίαν ἐξασφάλισιν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀκόμη νὰ ἔχωμεν συζητήσει περὶ ὄρων ἐγγυουμένων τὴν ἐπιβίωσιν μας; Τοῦτο εἶναι δι' ἡμᾶς ἀπαράδεκτον διότι μίαν τοιαύτη ἀποδοχὴ θὰ συνεπήγετο τὴν συμμετοχὴν μας εἰς μίαν περιπέτειαν ἄνευ προηγουμένου, μὲ καταστρεπτικὰς συνεπεῖας διὰ τὴν χώραν μας, ἐάν συγχρόνως δὲν μᾶς ἐδίδετο ἀσφάλειά τις ὅτι μεταγενέστερα συζητήσεις ἤθελον ὀδηγήσει εἰς μίαν ἱκανοποιητικὴν λύσιν τοῦ προβλήματός μας.

Ἐάν ἐξ ἄλλου ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἀρχῆς πρόκειται νὰ ἔχη τὴν σημασίαν μιᾶς ὑποχρεωτικῆς συμμετοχῆς, ἐξαρτωμένης ἐν τούτοις ἀπὸ ὄρους τοὺς ὁποίους θὰ διευτύναμεν σήμερον, ἐνδεχομένη μὴ ἀναγνώρισιν τῶν ὄρων τούτων ἐν τῷ μέλλοντι θὰ μᾶς ἔδιδε βεβαίως τὸ δικαίωμα νὰ ἀναθεωρήσωμεν τὰς ὑποχρεώσεις μας, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἀρχῆς ταύτης ἀπὸ τοῦδε θὰ ἀπεγυμνῶντο πάσης ἐννοίας.

Ἐάν, παλιν, ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἀρχῆς εἶχε τὴν ἔννοιαν ὅτι, ἐξακολουθοῦντες νὰ συμμετέχωμεν εἰς τὸν Ο.Ε.Ο.Σ., θὰ ἠδυνάμεθα νὰ μὴ συμμετέχωμεν εἰς τὴν ζώνην ἣτις θὰ συνιστᾶτο ὑπὸ τῶν ἄλλων χωρῶν, τοῦτο θὰ ἀπέτελε τυπικὴν ἀντιλογίαν πρὸς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ., ὅπερ μᾶς ὑποχρεώνει ὅπως ἐνεργῶμεν ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὰ ἀμοιβαῖα συμφέροντά μας.

Ἰδοὺ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἐπιμείναμεν προηγουμένως ἐπὶ τοῦ ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἀρχῆς χωρὶς νὰ ὀρισθῇ ἐκ τῶν προτέρων τὸ περιεχόμενον ταύτης (τουλάχιστον εἰς ὅ,τι μᾶς ἀφορᾷ) καὶ χωρὶς ἡ ἀναγνώρισιν αὐτῆ νὰ δύναται συγχρόνως νὰ θεωρηθῇ ὡς μία ὑποχρέωσις οἰαδήποτε ἀναληφθεῖσα ὑφ' ἡμῶν, στερεῖται πάσης σημασίας.

Ἡ ἀναγνώρισιν τῆς ἀρχῆς ταύτης σήμερον δὲν δύναται νὰ εἶναι νοητὴ εἰμὴ ὡς ἔκφρασις μιᾶς κοινῆς εὐχῆς μόνον καὶ ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ δέον νὰ διατυπωθῇ σαφῶς ἐν τῇ ἀποφάσει.

Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου δέ, ἔπρεπε νὰ συμφωνήσωμεν ὅλοι, ὅπως ἀποφύγωμεν εἰς τὸ μέλλον τὰς παρεξηγήσεις καὶ ἐσφαλμένας ἐρμηνείας ἀφορῶσας τὰς ὑποχρεώσεις μας τὰς ὁποίας εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἐκπληρώσωμεν, καὶ ἐπ' αὐτοῦ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν δύναται νὰ ὑφίσταται.

Ἐρχομαι, τέλος, εἰς τὴν θέσιν τῆς χώρας μου ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἤθελον νὰ κρατήσω ἀκόμη τὴν προσοχὴν σας.

Ἡ λίαν ἀντικειμενικὴ ἔκθεσις ἡ συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ γενικοῦ Συγγραμματέως, κ. Calgan, μετὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψίν του εἰς Ἀθήνας, καὶ ἣτις διενεμήθη εἰς ὅλους τοὺς ἀρχηγούς τῶν ἀντιπροσωπειῶν, δίδει μίαν σαφῆ εἰκόνα τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς χώρας μας, μιᾶς καταστάσεως πλήρους κινδύνων, ὅπου ἡ οικονομικὴ σταθερότης διατηρεῖται χάρις εἰς τὰς διαρκεῖς θυσίας τοῦ λαοῦ μας.

Αἱ ἀπώλειαι καὶ ἡ ἐρήμωσις τὴν ὁποίαν ἔφθην ὀπίσω του ὁ πόλεμος, προκαλέσας τὴν πλήρη ἐξάρθρωσιν τῆς οικονομίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπολογίζονται εἰς πολλὰ δισεκατομμύρια δολλαρίων. Ἐξ ἄλλου, ἐπὶ πέντε ἀκόμη ἔτη ἐσυνεχίσασμεν τὸν πόλεμον

κατά της κομμουνιστικής εισβολής, πράγμα ὅπερ μᾶς ὑπεχρέωσε νὰ διαθέσωμεν, ἵνα φέρωμεν τὸν ἀγῶνα τοῦτον εἰς αἴσιον πέρας, μέγα μέρος τῆς Ἀμερικανικῆς βοήθειας. Τοῦτο, καθ' ὃν χρόνον αἱ ἄλλαι χῶραι ἠΰξανον, χάρις εἰς τὴν αὐτὴν βοήθειαν, τὸν ρυθμὸν τῆς οἰκονομικῆς τῶν ἀνορθώσεως καὶ τοῦ συγχρονισμοῦ τῶν βιομηχανικῶν τῶν ἐγκαταστάσεων. Ἐν τούτοις, παρὰ τὰ γεγονότα ταῦτα, χάρις εἰς τὴν ἐπίμονον προσπάθειαν καὶ τὰς θυσίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅχι μόνον ἠδυνήθημεν νὰ κερδίσωμεν τὸν πόλεμον κατὰ τῶν κομμουνιστῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπραγματοποιήσαμεν σημαντικὰς προόδους εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς οἰκονομίας, ἰσοζυγίζοντες συγχρόνως τὸν προϋπολογισμόν μας καὶ βελτιοῦντες τὸ ἰσοζύγιόν μας τῶν πληρωμῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τελευταίων 12 ἐτῶν, ἡ παραγωγή μας ἐδιπλασιάσθη, ὑπερβάσα οὕτω κατὰ πολὺ τὸ προπολεμικὸν ἐπίπεδον. Μολαταῦτα, τὸ κατὰ κεφαλὴν ἀνέρχεται μόλις εἰς 190 δολλάρια κατ' ἔτος. Τὸ εἰσόδημα τοῦτο, τὸ χαμηλότερον ἐν Εὐρώπῃ, μόλις φθάνει τὸ ἡμῖσι τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ τοιοῦτου, ὀλιγώτερον τοῦ ἐνὸς τρίτου τοῦ ἐν Γαλλίᾳ, τὸ 1/4 τοῦ ἐν Κάτω Χώρας καὶ περίπου τὸ 1/5 τοῦ ἐν τῷ Ἠνωμένῳ Βασιῶν. Τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς τοιαύτης καταστάσεως εἶναι ὅτι τὰ 60% τῆς ἰδιωτικῆς καταναλώσεως ἀπορροφῶνται ὑπὸ τῆς διατροφῆς, ἐνῶ εἰς τὰς ἄλλας χῶρας τὸ ποσοστὸν τοῦτο δὲν ὑπερβαίνει τὰ 35%.

Παρὰ τὰς δυσχερείας ταύτας, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἀντιμετωπίσωμεν συντριπτικὰς στρατιωτικὰς δαπάνας αἵτινες ἀπορροφῶν τὰ 40% τῶν πόρων τοῦ προϋπολογισμοῦ. Τὸ σύνολον τῆς πρὸς τὴν Ἑλλάδα βοήθειας τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν, τῆς ὁποίας τὸ μεγαλύτερον μέρος μᾶς χορηγεῖται ὑπὸ μορφῆν δανεισμοῦ καὶ οὐχὶ δωρεᾶς, ἀποτελεῖ ποσὸν κατώτερον τοῦ ἡμίσεος τῶν στρατιωτικῶν τούτων δαπανῶν.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπογραμμίσωμεν ἐνταῦθα τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ νὰ συμμέτασχωμεν εἰς τὴν κοινὴν προσπάθειαν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀμύνης, ἐδέχθημεν νὰ διατηροῦμεν ἐπὶ ποδὸς πολέμου στρατὸν ἄνω τῶν δώδεκα μεραρχιῶν ἔναντι πληθυσμοῦ 8 ἑκατομμυρίων. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δυσκόλως γίνεται ἀντιληπτόν, εἶναι ὅτι ἡ ἡμετέρα συμβολὴ εἰς τὴν ἀμυντικὴν προσπάθειαν οὐχὶ μόνον τῆς χῶρας μας ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς ἐλευθέρης Εὐρώπης, μεταφράζεται διὰ μιᾶς καταχρέωσεως, θυσίας ἣτις βαρῦνει πιεστικῶς τὴν οἰκονομίαν μας. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν πλέον ἀπτήν ἀπόδειξιν τοῦ ἡμετέρου πνεύματος συνεργασίας καὶ ἀλληλεγγύης.

Πρέπει ἐπίσης νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς μας ἐξαντλεῖ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν πόρων ἐκ τῆς ἐμμέσου φορολογίας, ἣτις, καὶ αὕτη, βασιζέται ἐπὶ τῶν τελωνειακῶν ἐσόδων. Κατὰ συνέπειαν, πᾶσα μείωσις τῶν τελωνειακῶν δικαιωμάτων θὰ εἶχε καταστρεπτικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἰσοζυγίου τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς σταθερότητος τῆς ὁποίας ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἀγωνίζεται νὰ διαφυλάξῃ μὲ σημαντικὰς προσπάθειαι καὶ θυσίας ὑπερβαινούσας τὰς δυνάμεις τοῦ λαοῦ.

Ἔτερον μέγα πρόβλημα τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας εἶναι τὸ τῆς ἀπασχολήσεως. Οἱ ἄνεργοι ἀνέρχονται εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων εἰς τὰς πόλεις ἐνῶ πλέον τοῦ 1 ἑκατομμυρίου τοῦ ἀγροτικοῦ μας πληθυσμοῦ ὑποαπασχολεῖται καὶ ἡ γηραιὰ ἀγροτικὴ γῆ τῆς Ἑλλάδος δὲν δύναται πλέον νὰ δώσῃ ἱκανοποιητικὴν λύσιν εἰς τὸ πρόβλημα τοῦτο. Ὅθεν, ἡ μόνη δυνατὴ διέξοδος, ἣτις θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν νὰ ἐπιζήσῃ, εἶναι ἡ τῆς δημιουργίας νέων ἐυκαιριῶν ἀπασχολήσεως διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν ἄλλων παραγόντων τῆς οἰκονομίας τῆς. Αἱ δυνατότητες τῆς βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως τῆς χῶρας ἔχουν ἤδη ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ σειρᾶς ὁλοκλήρου εἰδικῶν διαφόρων διεθνῶν ὀργανώσεων, καὶ ὁ Ο.Ε.Ο.Σ. ἀπὸ τῆς δημιουργίας του μέχρι σήμερον ἠδυνήθη νὰ ἐλέγξῃ καὶ βεβαιώσῃ τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν, τὸσον εἰς τὰς ἑτάσεις του ἐκθέσεις ὅσον καὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις καὶ συστάσεις αὐτοῦ. Διὰ ταύτης, ἄλλως τε, τῆς τακτικῆς καὶ αἱ μεγάλαι βιομηχανικαὶ χῶραι τῆς σήμερον ἠδυνήθησαν νὰ λύσουν παρόμοια προβλήματα τὰ ἐπὶ εἰς μίαν περίοδον δραστηριότητος καὶ προσπάθειων αἵτινες χρονολογοῦνται ἀπὸ 3 περίπου αἰώνων, περίοδον κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ χῶραι αὗται ἀπέκτησαν τὴν πείραν καὶ τὴν εἰδίκευσιν αἵτινες μᾶς λείπουν. Πῶς, λοιπὸν, δύναται ἡ Ἑλλάς

νά προχωρήση εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην ἄνευ κεφαλαίων, ἄνευ πείρας, ἄνευ μακρᾶς προπαρασκευαστικῆς περιόδου, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἡ ἀναγκαία τελωνειακὴ προστασία τῆς εἶναι ἀπαραίτητος, καὶ χωρὶς νὰ ληφθῶσιν ἐπαρκῆ μέτρα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ;

Ἐπιτρέματέ μοι κύριε Πρόεδρε, καταλήγων, νὰ ἐπαναλάβω ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις, εὐρισκομένη ἐνώπιον τοιούτων προβλημάτων καὶ τοιούτων διλημμάτων, δὲν δύναται νὰ δεχθῆ σήμερον τὴν ἀρχὴν τῆς συστάσεως τῆς ζώνης ἐλευθέρων συναλλαγῶν, τοῦλάχιστον ὑπὸ τὴν ἔποψιν ὅφ' ἦν μᾶς τὴν παρουσιάζουν.

Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι δὲν δύναται τις νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν καλὴν θέλησιν ἣτις ὑφίσταται ἐν Ἑλλάδι. Ἐπὶ πλέον τῶν θυσιῶν τὰς ὁποίας ἀνέφερα ἀνωτέρω, ἀπεδείξαμεν ἐμπράκτως τὴν καλὴν ταύτην θέλησιν προβάντες εἰς τὴν αὐτόνομον καὶ πλήρη ἀπελευθέρωσιν τῶν εἰσαγωγῶν μας καθ' ὃν χρόνον εἴμεθα μία ἐκ τῶν πτωχότερων χωρῶν. Σήμερον εὐρισκόμεθα ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ καταλόγου τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν συναλλαγῶν Ἐπιθυμοῦμεν εὐλικρινῶς τὴν Εὐρωπαϊκὴν συνεργασίαν καὶ εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ συμβάλωμεν εἰς τὴν πραγματοποίησίν της, ὡς τὸ ἐπράξαμεν ἤδη μέχρι τοῦδε, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἡ συνεργασία αὕτη δὲν θὰ συνεπήγγοτο τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν ζωτικῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ τὸν ὅποιον ἀντιπροσωπεύω, δὲν θὰ διακυβέσῃ τὸ μέλλον του καὶ δὲν θὰ ἐπιφέρει, ἀντὶ τῆς εὐημερίας τούτου, τὴν ἔνδειαν καὶ τὴν καταστροφὴν.

Θὰ μοι ἐπιτραπῆ νὰ πιστεύω ὅτι αὕτη εἶναι ἡ πλέον νόμιμος ἀπαίτησις τὴν ὁποίαν δύναται νὰ διατυπώσῃ μία μικρὰ χώρα. Ἐὰν ἀληθῶς καὶ εὐλικρινῶς πιστεύωμεν ὅλοι εἰς τὴν ἰδέαν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἐνότητος συνεργασίας καὶ τῆς ἀπαραιτήτου ἀλληλεγγύης μεταξύ ὄλων τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης, ὀφείλομεν ν' ἀρχίσωμεν ἐν πρώτοις διὰ τῆς διαδικασίας μιᾶς διαπραγματεύσεως πρὸς ἐξερεύνησιν τοῦ ἐδάφους, καὶ τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἠδύναντο πράγματι νὰ καλύψουν τὰς ἀνάγκας ὄλων τῶν συμμετεχουσῶν χωρῶν καὶ ἀκολούθως νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν ἀρχὴν ἣτις θὰ ἀπέκτα οὕτω πραγματικὴν ἀξίαν, πράγμα ὅπερ μᾶς φέρεי εἰς τοὺς λόγους οὓς εἶπεν ὁ ἡμέτερος Πρόεδρος σήμερον τὴν πρώταν, ἦτοι :

First to see the plan of the house and then to decide about its construction (=Πρῶτον: νὰ ἴδωμεν τὸ σχέδιον τῆς οἰκίας καὶ μετὰ νὰ ἀποφασίσωμεν περὶ τῆς οἰκοδομῆς της).

Ἐν τοιοῦτον πρόγραμμα ὀφείλει προφανῶς νὰ βασίζεται ἐπὶ ἀρχῶν, λύσεων καὶ διαδικασίας αἵτινες, παραλλήλως πρὸς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν συναλλαγῶν μεταξύ τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης, θὰ ἐξησφάλιζον θετικῶς τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πρόοδον τῶν ἡττον ἀνεπτυγμένων χωρῶν τῆς Εὐρώπης. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ ἠδύναντο βαθμηδὸν νὰ ἐκλείψουν αἱ τεράστιαι ἀνισότητες εἰς τὴν παραγωγικὴν δυναμικότητα καὶ εἰς τὸ ἐπίπεδον διαβιώσεως μεταξύ τῶν διαφόρων χωρῶν ἐξασφαλιζομένης μιᾶς ἀποτελεσματικῆς σταθεροποιήσεως ὡς καὶ τῆς εὐημερίας καὶ ἀσφαλείας τῆς ἐλευθέρως Εὐρώπης.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Ἔσο μορφωμένος καὶ ἰκανὸς ἐπαγγελματίας, ὑπερήφανος διότι συμμετέχει εἰς τὴν παραγωγὴν, καλὸς καὶ ἄξιος Ἕλλην μὲ πλήρη συνειδησὴν τῶν ὑποχρεώσεών σου πρὸς τὸ Ἔθνος, φωτισμένος ὁδηγὸς καὶ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ λαοῦ, χρήσιμος καὶ ἀξιοπρεπὴς ἄνθρωπος, φίλος τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δικαιοσύνης, ἔμπλεως Ἀνθρωπιστικῶν Ἰδανικῶν.

Τὸ ἐπάγγελμα πού θέλω νὰ μάθω εἰς τοὺς μαθητάς μου, ἔλεγεν ὁ J. J. Rousseau, εἶναι ἡ ζωὴ. Σωστά, ἀλλὰ ζωὴ, προσδέτει ἡ Σχολή, πού πρέπει νὰ ἔχη ὡς σκοπὸν νὰ ἀνυψῶν τὸ ἄτομον μέσα εἰς ἓν εὐήμερον σύνολον.